

Sygn. akt II K 231/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Izabela Bejger

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela - Asesora Prokuratury Rejonowej L. I.

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 roku

sprawy I. F. (1) z domu J.

córka R. i L. z domu M.

urodz. (...) w R.

podejrzanej o to, że: w dniu 2 lipca 2016 roku w G.-D. na ulicy (...) umyślnie naruszyła zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym określoną w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym zabraniającą kierowania pojazdem osobie w stanie nietrzeźwości w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości 0,39 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu kierowała samochodem osobowym marki V. (...) numer rejestracyjny (...) po drodze publicznej

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

ORZEKA:

I. przyjmując, iż I. F. (2) dopuściła się popełnienia czynu opisanego we wniosku o warunkowe umorzenie postępowania, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk oraz uznając, iż wina i społeczna szkodliwość jej czynu nie są znaczne na mocy art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec niej warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. na mocy art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka od I. F. (2) świadczenie pieniężne w wysokości 2.500 (dwóch tysięcy pięciuset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (nr konta (...));

III. na mocy art. 67 § 3 kk orzeka wobec podejrzanej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na mocy art. 43 § 3 kk zobowiązuje podejrzaną do zwrotu prawa jazdy właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania Wydziałowi Komunikacji w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia;

V. zasądza od I. F. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej oraz obciąża ją wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 231/16

UZASADNIENIE

I. F. (2) w dniu 02 lipca 2016 roku około godz. 21.45 w G.- D. na ulicy (...) woj. (...) - (...) kierowała pojazdem mechanicznym marki V. o nr rej. (...) po drodze publicznej. Została dostrzeżona przez patrol policji, gdyż jechała

bez włączonych świateł mijania. Funkcjonariusze w osobie D. S. i M. M. udali się za jej autem i poprzez włączenie świateł błyskowych dali znak kierującej do zatrzymania się. Wyżej wymieniona pojazd od razu nie zatrzymała, tylko przejechała na osiedle i na ulicy (...), okolice bloku nr 20 zaczęła parkowanie. Funkcjonariusz D. S. wysiadł z radiowozu, podszedł do pojazdu V. i zobaczył kobietę, która przesiadła się z miejsca kierowcy. Oprócz niej w pojeździe było tylko małe dziecko na tylnym siedzeniu. Zaczęła oddalać się nie reagując na polecenia. Wyczuwano od niej woń alkoholu. Z uwagi na powyższe użyto wobec niej siły fizycznej i poddany badaniu na zawartość alkoholu we krwi. Dziecko przekazano pod opiekę babci. Przeprowadzone badania wykazały, iż kierowała pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,39 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowody:

Notatka urzędowa – k. 1

Protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 2,15

Świadczenia wzorcowania – k. 3

Wyjaśnienia I. F. – k. 9

Przesłuchana w charakterze podejrzanej I. F. (2) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Wyjaśniła, iż w dniu zdarzenia rzeczywiście jechała samochodem w stanie nietrzeźwości, jednak zupełnie zapomniała wsiadając za kierownicę, że wcześniej spożywała alkohol. Tłumaczyła, że musiała jechać po syna do babci, bowiem cierpiał na bóle brzucha.

Dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonej, Sąd uznał je za wiarygodne w całości. Wyjaśnienia oskarżonej są zgodne z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie tego czynu dowodami, przede wszystkim z protokołami z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz świadectwami wzorcowania potwierdzającymi prawidłowość działania tych urządzeń. Dowody te Sąd uznał za w pełni wiarygodne, albowiem zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby w przewidzianej przez prawo formie i żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Sąd uznał również pozostałe dowody zgromadzone w sprawie takie jak m. in. karta karna czy dane osobopoznawcze za w pełni wiarygodne. Dowody te również nie były one kwestionowane przez żadną ze stron.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że wina oskarżonej w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk została wykazana. Sąd przyjmując, że I. F. (2) dopuściła się zarzucanego jej czynu, tego że w dniu 2 lipca 2016 roku w G.-D. na ulicy (...) umyślnie naruszyła zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym określoną w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym zabraniającą kierowania pojazdem osobie w stanie nietrzeźwości w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości 0,39 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu kierowała samochodem osobowym marki V. (...) numer rejestracyjny (...) po drodze publicznej tj. przestępstwa z art. 178a §1 kk warunkowo umorzył wobec niej postępowanie karne na dwuletni okres próby.

Zastrzeżeń nie budziła przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna czynu zarzucanego oskarżonej. Przestępstwo z art. 178a § 1 kk popełnia m. in. ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Uznając winę oskarżonej w zakresie zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu i warunkowo umarzając postępowania karne sąd przyjął, iż wina oskarżonej i społeczna szkodliwość jej czynu nie są znaczne. W przekonaniu Sądu tak ukształtowana dolegliwość jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej. Oskarżona jest osobą dorosłą, która zna wpływ alkoholu na organizm. Spożywając alkohol wcześniej zanim wsiadła do auta niewątpliwie zdawała sobie sprawę z tego, iż może on wywołać u niego stan nietrzeźwości. Sąd decydując o warunkowym umorzeniu postępowania miał na uwadze okoliczności takie jak: stopień stanu

nietrzeźwości, przyznanie się oskarżonej do zarzucanego jej czynu, wyrażenie skruchy, dotychczasową jej niekaralność, dotychczasowy nienaganny tryb życia. Sąd pozostaje w przekonaniu, że popełnione przez oskarżoną przestępstwo miało charakter incydentalny. Wobec tego sąd na mocy art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec I. F. (2) warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 lata, orzekając jednocześnie świadczenie pieniężne w wysokości 2.500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej oraz Pomocy Pokrzywdzonym. Oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynu Sąd uwzględnił sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Sąd miał na uwadze z jednej strony fakt że oskarżona przestrzegała dotychczas zasad współżycia społecznego i akceptując wniosek prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania miał na uwadze fakt, że skazanie mogłoby wiązać się dla oskarżonej z utratą pracy. Należy pamiętać, że sąd miał możliwość wydania orzeczenia skazującego, ale patrząc na aktualną sytuację życiową oskarżonej i jej dotychczas nienaganny tryb życia zdecydował, że orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania będzie decyzją najbardziej słuszną. Z drugiej strony nie można było zupełnie zatracać z pola widzenia negatywnych okoliczności czynu tj. faktu, że oskarżona zachowała się całkowicie nieodpowiedzialnie, narażała swoje małoletnie dziecko na duże niebezpieczeństwo przewożąc je w aucie w stanie nietrzeźwości. Nadto jej zachowanie bezpośrednio po zatrzymaniu było wyjątkowo naganne. Nie chciała zatrzymać się do kontroli, a następnie utrudniała przeprowadzania czynności co doprowadziło do użycia wobec niej siły fizycznej. To nie jest standardowe zachowanie. Dlatego też oskarżona zdaniem sądu i tak została potraktowana łagodnie uzyskując orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, ale nie zapominając o powyżej wskazanych negatywnych okolicznościach czynu nie mogło to nastąpić bez jakichkolwiek dolegliwości, bowiem popełniła jednak przestępstwo. Z uwagi na te negatywne okoliczności orzeczono wskazane w wyroku dolegliwości.

Ustalając wysokość świadczenia pieniężnego Sąd uwzględnił dochody oskarżonej i jej stan majątkowy (dochód 3.500 zł miesięcznie, mieszkanie i działka w G.- D.). Nadto po modyfikacji wniosku przez prokuratora, która w okolicznościach sprawy była zdaniem sądu dopuszczalna i słuszną, doszło do orzeczenia wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat w oparciu o art. 67§ 3 kk z jednoczesnym zobowiązaniem jej do zwrotu prawa jazdy. Orzeczenie tego zakazu było uzasadnione. Stopień stężenia alkoholu nie był zupełnie niski a oskarżona prowadziła pojazd w stanie nietrzeźwości przewożąc małoletnie dziecko. Sąd miał na uwadze, iż w przypadku skazania osoby za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, która znajdowała się w chwili czynu w stanie nietrzeźwości, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju jest obligatoryjne, a minimalny jego okres to 3 lata. W przypadku warunkowego umorzenia postępowania nie ma to charakteru obligatoryjnego i jest pozostawione decyzji Sądu i może nastąpić na okres do lat dwóch. Należy podnieść, że gdyby zatem doszło do skazania, wobec oskarżonej należałoby orzec taki zakaz na minimum 3 lata. W świetle okoliczności sprawy przy orzeczeniu o warunkowym umorzeniu postępowania orzeczenie takiego zakazu zdaniem Sądu było uzasadnione okolicznościami czynu, które sąd wskazywał powyżej w treści uzasadnienia. Ma to stanowić rzeczywiście odczuwalną dolegliwość dla oskarżonej i skłonić ją do refleksji co do konieczności poszanowania i przestrzegania prawa w przyszłości. Złamanie orzeczonego zakazu skutkować będzie odpowiedzialnością karną z uwagi na treść przepisu art. 244 kk przewidującego sankcję za niestosowanie się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk oraz art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz art. 624§1 kpk, obciążając oskarżoną opłatą w wysokości 60 złotych oraz wydatkami w sprawie. Orzeczenie w tej kwestii uwzględnia wynik procesu oraz sytuację majątkową i wysokość dochodów oskarżonej.